

ניצוצות הקדושה שהם החיות של הסט"א וגורם להפריד מהם הקדושה וע"י כן הם נכנעים.
 (נ"א וְאִי אֶתְתַּקְנָת בְּבִרְכָתָא לְגַבֵּי עֵילָא, וְסִטְרָא אַחֲרָא לֹאוּ אִיהוּ בְּכַלְלָא) וְאִי לָא
 אֶזְמִין בַּר נֶשׁ לְבִרְכָא לְקוּדְשָא בְרִיךְ הוּא, סִטְרָא
 אַחֲרָא שְׁמַע וּמְכַשְׁבָּשָׁא לְמַהוּי לִיָּה חוּלְקָא בְּהִתְיָא
 בְּרִכָּה וְאִם אֵין הָאָדָם מְזִמִּין עֲצֵמוּ לְבִרְכָה קוּדָם שְׁמַבְרַךְ לְהַשִּׁי"ת אִזּוּ הַסִּטְ"א שׁוֹמַע
 וּמְכַשְׁבֵּשׁ וְדוּחַק עֲצֵמוּ לִיכְנַס גַּם הוּא שִׁיחִיה לֹו חֶלֶק בְּבִרְכָה.

בשאר הברכות כשאוחזו את הדבר שמברך עליו זוהי ההזמנה

וְאִי תֵימָא, בְּשָׂאָר בְּרִכָּאָן אִמָּאי לָא אֵית הַזְמָנָה וְאִם
 תִּשְׁאַל א"כ למה בשאר הברכות אין הזמנה קודם שמברך. אֵלָא הַהוּא
 מְלָה דְבִרְכָה, דִּקָּא מְבָרְכִין עָלֶיהָ, אִיהוּ הַזְמָנָה אִלָּא הִסִּיבָה
 היא כיון שבשאר ברכות כאשר בא לברך ואוחזו בידו את אותו הדבר שמברך עליו הוא
 עֲצֵמוּ הַזְמָנָה לְבִרְכָה, כִּי אִסּוּר לֹו לְהִינּוֹת מִזֵּה בְּלִי בִרְכָה שְׁהָרִי הַכֵּל שֶׁל הַשִּׁי"ת, וְעַל יָדֵי
 הַבִּרְכָה הוּא קוֹנָה אוֹתוֹ, וּבְבִרְכָה הוּא מוֹרָה שֶׁהַבִּרְכָה הִיא לְבַעַל הַפְּרִי וְאֵין לְזוּלְתוֹ חֶלֶק בָּהּ,
 וְלִכֵּן אֵין צָרִיךְ הַזְמָנָה נּוֹסֶפֶת. וְהָא חֲזִי דְהֵכִי הוּא וְבֵא וְרָאָה שְׁכָן הוּא,
 דְהָאִי דְמְבָרְךְ עַל פְּרִי, הַהוּא פְּרִי אִיהוּ הַזְמָנָה,
 וּמְבָרְכִין עָלֶיהָ. וְלִית לִיָּה חוּלְקָא לְסִטְרָא אַחֲרָא שׁוּהָ שְׁהוּא
 מְבָרַךְ עַל הַפְּרִי כְּשֶׁהוּא כּבֵר רָאוּי לְאוֹכְלוֹ, וְהוּא אוֹחֲזוּ בִידוֹ הוּא הַזְמָנָה, וְלִכֵּן מְבָרְכִים עַלֵּי
 מִיד, וְכֵבֵר אֵין לְסִטְ"א חֶלֶק בּוֹ. וְקוּדָם דָּא, דְהָוָה הַהוּא פְּרִי בְרִשׁוֹת
 דְסִטְרָא אַחֲרָא, לָא מְבָרְכִין עָלֶיהָ וְקוּדָם לִכֵּן שְׁהִיָּה עֵדִין הַפְּרִי תוֹךְ

ג' שנים לנטיעת האילן והיה ערלה היה ברשות הסט"א ולא היו מברכים עליו כדי שלא להשפיע לחיצונים. וכת"ב (ויקרא יט) לא יאכל ובפרי ערלה כתוב לא יאכל, בגין דלא יברכון על ההוא פרי, ולא יתברך סטרא אחרא בשביל שלא יברכו על הפרי ולא תתברך הסט"א מהשפע היורד על ידי הברכה. פיון דנפק מרשותיה, יאכל, ומברכין עליה. ואיהו הזמנא לברכתא אבל כיון שיצא משנות ערלה וכבר אינו ברשות הסט"א מותר לאוכלו ומברכים עליו ואחיות הפרי בידו זוהי הזמנה לברכה. וכן פל מילין דעלמא דקא מברכין עליהו. פלהו הזמנה לברכתא. ולית בהו חולקא לסטרא אחרא וכן בכל דבר שמברכים עליו בעולם הזה עצם האחיות בידו היא הזמנה לברכה, ואין בו חלק לסטרא אחרא, כי אם היה בו עדין חלק לסט"א היה דינו כערלה שאסור לאכלו ולברך עליו.

בכוס של ברכה צריך הזמנה אחת לשכינה

ואי תימא, אוף הכי לברכת זמון פסא דברכתא הוה הזמנה, אמאי הב ונברך ואם תאמר א"כ גם בברכת הזימון נאמר שאחיות הכוס של ברכה בידו כבר הוי הזמנה לברכה ולמה צריך לומר הב לן ונברך. אלא, הואיל ובקדמיתא פד הוה שתי, אמר בורא פרי הגפן. הא הזמנה הוי אלא הואיל ובתחילה כששתה בסעודתו כבר בירך הגפן ואחו הכוס בידו הרי זו הזמנה על ברכת הגפן. והשתא לברכת מזונא, בעינן שנוי, להזמנה אחרא אם כן עכשיו כשבא לברך ברכת המזון צריך

הלימוד היומי

לעשות שינוי ולהזמין הזמנה אחרת, **דְּהָא כֶּסֶף דָּא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּי, וְלֹא לְמִזְוֵנָא, וּבְגִין כֶּךָ בְּעֵי הַזְּמִנָּה דְּפּוּמָא** שהרי כוס זו היא בשביל השכינה הנקראת כוס של ברכה ולא ברכה בשביל הנאת עצמו ולכן צריך לעשות שינוי והזמנה אחרת שיראה שאינו אחוז הכוס בשביל מזונו אלא לשכינה.

הזמנת הב לן ונברך הזמנה למלכות וכשאומר נברך שאכלנו משלו לבינה **וְאִי תִּימָא, נְבָרְךְ שְׂאֲכַלְנּוּ מִשְׁלוּ, דָּא הוּא הַזְּמִנָּה, בְּרִיךְ שְׂאֲכַלְנּוּ דָּא הוּא בְּרַכָּה** ואם תשאל למה צריך לומר הב לן ונברך למלכא עילאה קדישא, הרי די בהזמנה שאומר נברך שאכלנו משלו, והשומעים אומרים ברוך שאכלנו משלו נמצא שיש כאן גם הזמנה וגם ברכה. **הֵכִי הוּא וְדָאִי. אֲבָל נְבָרְךְ, הַזְּמִנָּה אַחֲרָא אִיהוּ, הַזְּמִנָּה דְּבוּרָא פְּרִי הַגֶּפֶן.** (ס"א דפומא) **דְּקַדְמִיתָא אִיהִי הַזְּמִנָּה לְכוּס דְּבְרַכָּה סְתָם** כך הוא ודאי שגם נברך הוא הזמנה אבל הן שתי הזמנות שונות כי הזמנה דהב לן ונברך היא הזמנה למלכות להפריד ממנה את החיצונים והיינו הזמנה הראשונה היא למלכות הנקראת כוס של ברכה. **וְהָאִי כּוּס פִּיּוּן דְּאַנְטִיל אִיהוּ הַזְּמִנָּה אַחֲרָא בְּמִלָּה דְּנְבָרְךְ לְגַבִּי עֲלָמָא עֲלָאָה דְּכָל מִזְוֵנִין וּבְרַכָּאן מִתְּמִן נְפָקִין** אבל כשאומר נברך שאכלנו משלו כאשר הוא נוטל את הכוס היא הזמנה אחרת לבינה שכל המזונות והברכות יוצאים ממנה, כדי להמשיך ממנה את השפע למלכות, **וּבְגִין כֶּךָ אִיהוּ בְּאַרְח סְתִים** ולכן

הוא בלשון סתומה כלומר שאומרים נברך שאכלנו משלו בלשון נסתר, **דְּעַלְמָא**
עֲלָאָה סְתִים אִיהוּ, וְלִית לְגַבִּיהַּ הַזְמַנָּה אֶלָּא בְּדַרְגָּא
דָּא כּוּם דְּבִרְכָּהּ. (בְּמִלָּה דְּנִבְרַךְ) לפי שהעולם העליון הבינה הוא סתום ונעלם
 ואין אליו הזמנה אחרת אלא חייב גם כוס וגם דיבור דנברך שאכלנו משלו כדי
 להזמינה [עט].

הינוקא אינו בן אדם אלא מלאך

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וּפָאָה חוּלְקָנָא, דְּמִן (דף קפ"ז ע"א) יוֹמָא
דְּעַלְמָא עַד הַשְּׁתָּא, לָא שְׂמַעְנָא מְלִין אֲלִין אמר רבי
 יהודה אשרי חלקנו שמיום שאנו בעולם עד עכשיו לא שמענו דברים אלו, **וְדַאי הָא**
אַמִּינָא דְּדָא לָאו בַּר נֶשׂ אִיהוּ ודאי הוא כמו שאמרתי שזה הינוקא אינו
 בן אדם אלא מלאך.

רבי יהודה לא יורד לסוף דעתו של הינוקא בענין הבריחים והאצבעות

אָמַר לִיה שְׂאֵל רַבִּי יְהוּדָה לִינוּקָא, בְּרָא מְלֶאכָא דִּיהוּזָה רְחִימָא
דִּילִיה בֶּן שֶׁל מְלֶאך ה' אָהוּב שְׁלוּ, הָאִי דְּאִמְרַת מה שאמרת על
 הכתוב **וְעֲשִׂיתָ בְּרִיחֵם עֵצִי שְׁטִים חֲמִשָּׁה לְקַרְשֵׁי צֶלַע**
הַמִּשְׁכָּן וְגו', וְחֲמִשָּׁה בְּרִיחֵם וְגו', וְחֲמִשָּׁה בְּרִיחֵם

אור הרשב"י

[עט] והיינו כי הדבר הנגלה הוא נודמן נזמנת אלא ברמיזות הרבה לכך ע"י הכוס
 ברמיזה קמנה אמנם הבינה נעלמת ואינה ועוד בפה היא נזמנת. רמ"ק.

הלימוד היומיומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000